



SENAT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IX KADENCJA

Warszawa, dnia 19 września 2018 r.

Druk nr 936 S

SPRAWOZDANIE

KOMISJI USTAWODAWCZEJ

o projekcie uchwały w rocznicę 40-lecia wyboru Kardynała Karola Wojtyły – Jana Pawła II na Stolicę Piotrową (druk nr 936)

Marszałek Senatu w dniu 30 lipca 2018 r. skierował do Komisji Ustawodawczej projekt uchwały w celu rozpatrzenia go w pierwszym czytaniu.

Komisja na posiedzeniu w dniu 19 września 2018 r. rozpatrzyła w pierwszym czytaniu przedstawiony przez wnioskodawców projekt uchwały, wprowadziła do niego poprawki i wnosi o przyjęcie przez Senat jednolitego, załączonego projektu uchwały w 40. rocznicę wyboru Kardynała Karola Wojtyły – Jana Pawła II na Stolicę Piotrową.

Przewodniczący Komisji
Ustawodawczej
(-) Stanisław Gogacz

UCHWAŁA
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia

w 40. rocznicę wyboru Kardynała Karola Wojtyły – Jana Pawła II na Stolicę Piotrową

W dniu 16 października 2018 r. przypada 40. rocznica wyboru Kardynała Karola Wojtyły – Jana Pawła II na Stolicę Piotrową. Senat Rzeczypospolitej Polskiej pragnie uczcić pierwszego Polaka na urzędzie św. Piotra, Głowę Kościoła Powszechnego, a zarazem syna naszej Ojczyzny, który na Polskę i jej dzieje patrzył oczyma wielkich romantyków. „Los ojczyzny waży się w sercu każdego Polaka”; „taka będzie Polska, jacy będą jej synowie i córki” – to myśli wyjęte z papieskiego nauczania.

Nikt tak jak On nie potrafił obudzić nadziei w sercach Polaków, których miliony uczestniczyło w spotkaniach na jego pielgrzymich szlakach w Ojczyźnie, w Rzymie i na świecie. Cieszył się szacunkiem także tych, którzy nie zgadzali się z Jego wizją świata i człowieka. Był orędownikiem ekumenizmu i dialogu międzyreligijnego.

Określano Go przydomkiem – „Wielki”, między innymi ze względu na rekordy: odbył 104 pielgrzymki zagraniczne, w czasie których trzykrotnie pokonał odległość między Ziemią a Księżycem, co odpowiada 30 okrążeniom kuli ziemskiej; podróżując, spędził ponad 900 dni, tzn. ponad 2,5 roku, poza Watykanem, co stanowi około 11,5% czasu trwania pontyfikatu; odwiedził ponad 140 państw, w tym wiele z nich kilkakrotnie. Nie obawiał się pojechać do Sarajewa, Libanu, Kijowa, Hawany, Aten czy Jerozolimy. Marzył o pielgrzymce do Rosji oraz Chin. Trudno wyobrazić sobie naszą epokę bez Jana Pawła II, nie sposób bowiem zliczyć wszystkich, którym w latach swego pontyfikatu dopomógł, z którymi się modlił i którzy szczęśliwie mogli zobaczyć go z bliska.

Historycy czy socjologowie słusznie twierdzą, że jego posługą i nauczaniem można by oddzielić kilku lub nawet kilkunastu papieży. Ogłosił bowiem 14 encyklik, 14 adhortacji apostolskich, 10 konstytucji, 37 listów apostolskich i 23 motu proprio, w których uporządkował naukę Kościoła, wydał Katechizm Kościoła Katolickiego, wygłosił tysiące przemówień.

Za jeden z istotnych elementów swojej posługi Jan Paweł II uważał wskazywanie wiernym wzorów świętości: przewodnicząc ponad 150 uroczystościom kanonizacyjnym i beatyfikacyjnym, ogłosił blisko 1300 błogosławionych, a 455 wyniósł do chwały świętości. Jeśli do tego dodamy różne inne rekordy tego pontyfikatu, synody biskupów, konsystorze kardynalskie, oficjalne wizyty głów państwa, audyencje generalne, w których uczestniczyło kilkadziesiąt milionów wiernych z wszystkich krajów świata, to nikt nie powinien mieć wątpliwości, że od 16 października 1978 r. do 2 kwietnia 2005 r. uczestniczyliśmy w wielkim i nadzwyczajnym wydarzeniu w Kościele, któremu na imię Jan Paweł II.

Wielkość tego pontyfikatu to bezapelacyjny wpływ na wydarzenia końca XX wieku. Papież z Polski przyczynił się do przemian w świecie, które doprowadziły do upadku imperium zła – jak prezydent USA Ronald Reagan nazwał Związek Radziecki. Osoba Jana Pawła II zostanie na zawsze związana z powstaniem ruchu „Solidarność” w Polsce, a w konsekwencji z upadkiem Muru Berlińskiego, z rozpadem żelaznej kurtyny, z wolnością krajów Europy Środkowo-Wschodniej.

Jan Paweł II przeszedł do historii jako Papież Kultu Miłosierdzia Bożego i Rodziny, obrońca małżeństwa i prawa do życia nienarodzonych, świętości życia od poczęcia do naturalnej śmierci. W jednej z wypowiedzi na ten temat Ojciec Święty stwierdził, że pragnie, aby to był jego testament, sens pontyfikatu. Nauczał, że prawo dziecka do życia w rodzinie jest fundamentem cywilizacji i kultury. Jeśli nie ma poszanowania dla życia i rodziny, nie istnieją inne prawa, jak wolność, sprawiedliwość, godność człowieka.

Na pytanie, skąd Jan Paweł II czerpał tyle nadziei, aby z takim przekonaniem głosić prawdy i wartości kwestionowane nierzadko przez świat, skąd płynęła jego pewność, że dobro i miłość, sprawiedliwość i pokój, wolność i prawda mogą stać się na powrót wartościami dla ludzkich sumień, stanowić fundament każdej odpowiedzialnej etyki, należy odpowiedzieć: On na serio, osobiście, przyjął do serca zawołanie swego pontyfikatu i żył według niego – „aby nie lękać się Chrystusa, nie lękać się otworzyć drzwi Chrystusowi”.

Uchwała podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.